વડોદરાના વાસીનું
વર્ણન*

સર્વ સજનનોને વાસ્તે

રચનાર તથા છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

દેસાઈ. પાનાચંદ મોજીલાલ માતરના

દોહરો

વ્યભીચાર સુધારવા, કરીયુ છે આ કામ.
વર્ણવ્યું છે પ્રીત કરી, સીખામણને કામ,

અમદાવાદ

પાનકોરને નાકે બધારાઓળમા મુળચંદ રાયચંદના મકાનમા બુલાખીદાસ નારણદાસે પોતાના (અમદાવાદ સત્યપ્રકાશ) પ્રેસમા) છાપ્યુ.

સંવત ૧૯૩૩........ સન ૧૮૭૭

કિંમત ૯ પાઈ

अर्पण पत्रीका.

પર્મપ્રિય. મોહનલાલ લલ્લુભાઈ.

તું મારો એક મિત્રછું, અને તારો પ્યાર મારા પર વિશેષ છે, તેથી આ મારા લઘુ ગ્રંથ જોડે તારૂ નામ જોડી રાખવાને ઇચ્છુછું; તે વાસ્તે ગ્રંથાર્પણ તનેજ થવું જોઈએ, એમ માની હું આ એક લઘુ ગ્રંથ પ્રેમ પુર્વક અર્પણ કરૂછું, તે તું સ્વીકારીશ.

લી. તારો શુભેચ્છક મિત્ર
ગ્રંથ કર્તા.

પ્રસ્તાવના.

મિત્રો, હું ઘણા દીવસથી વડોદરામાં રહુ છું. મને વ ડોદરાનો ઘણો અનુભવ મળેલો છે. એ શેહેરના ઘણા લોક વલણ વ્યભીચાર ઉપર વિશેષ માલમ પડવાથી, મને ઘણે ખેદ ઉત્પન થવાને લીધે મેં આ ગરબાંયો લખીછે. જે છપાથી વડોદરાના લોકોના મન ઉપર અસાર થશે એવી આશ રાખુછું.

આ પુસ્તકમાં મારી ચુક હશેજ, કારણ કે આ મારો પ્રથમનો અભ્યાસ છે. તે થએલા ચુકોને વાસ્તે વિદ્વાન માણ સો મને માફી આપશે એવી આશા છે; વિદ્યાના મદમાં છા કી ગયેલા જો માર કહ્યાં છતાં ભુલ ઉપર ધ્યાન આપશે તો તેઓની મને ચીંતા નથી.

આ પુસ્તકનો હેતુ વડોદરામાં જે વ્યભીચાર થાયછે તે દર્શાવવાનો તથા શીખામણ આપવાનોછે, પણ કંઈ રસ, અલં કાર, અને સારી યુક્તિથી કવિતા બનાવવાનો નથી.

વળી હાલ મેં "વ્યભીચાર દુઃખ દર્શક" નામનુ પુસ્તક તૈયાર કરેલુ છે, આશરે તેનાં ૧૫૦ પાના થશે. તેમાં ઘણીજ અસર કારક બીનાઓ આવેલીયો છે; તે પુસ્તક હું થોડા દીવસમાં પ્રસિદ્ધ કરનારછું, તેને માટે સુજ્ઞ માણસો મને મ દદ આપશે એવી આશાછે.

લી૦ ગ્રંથ કર્તા.

वडोदरानी स्त्रीयो वीशे.

મારૂં સારૂંરે સુરત શેહેર મુંબઈ અલબેલી-એરાબ

વડું વડોદરે વિખ્યાત. ગરવી ગુજરાતે.

વડોદરામાં રહીને મેં તો, દીઠો તેનો સારરે,
નારી સૌ છીનાળાં કરતી, બગાડ્યાં ઘર અપાર. ગરવી ગુજરાતે. ૧
નાની મોટી સરવે સરખી, ધનવંતને જાતીજરે;
ઘરડી બાડર સરખી તેમાં, ઝાઝી રાખે જીભ. ગરવી ગુજરાતે. ૨
ઘરડીયો દલાલી કરતી, માનો સાચી વાતરે;
ઘરમાં પ્યારો પ્યારી પાસે, નીચી એવી જાત. ગરવી ગુજરાતે. ૩
હીમત રાખી મનમાં ઝાઝી, ફીરતાં જહાં બજારરે;
અધઃકર્થી કર્મ કરેછે, જ્યાં ત્યાં દેખું જાર. ગરવી ગુજરાતે.
નારી સઘળી ઘેર ઘેરથી, દર્શન કરવા જાયરે;
એક એકનો સાથ કરેછે, સૌથી ફક્કડ થાય. ગરવી ગુજરાતે. ૫
મંદીરમાં તો જાતાં પે'લાં, શણગારો સજવાનેરે.
તકતો મુખ આગળ લઈ બેસે, બનીં ઠણી જવાને. ગરવી. ૬
જુઠાં મોતી જરૂર જાણો, શરીરે શણગારેરે;
વસ્ત્ર ઉમદા પ્રીતે પે'રી, રોફી બનવું ધારે. ગરવી. ગુજરાતે. ૭
વસ્ત્ર સજેછે ઝીણું જાળી, કાયા સૌ દેખાયેરે;

શરમ લાજતો નેવે મુકી, વેશ્યા સરખી થાયે. ગરવી ગુ. ૯
પાન બીડીયો સાથે રાખી, ચાવી કરે મુખ રાતુંરે;
કાળી ભનગી કપાળમાંને, રાખે મુખ મલકાતુ. ગરવી ગુજ. ૯
પ્રતિ ઘરમાં જોયા કરતો. દેખીને મલકાતોરે;
શી સુંદીર દેખાયે નારી, લાવી પાણી પાતો. ગરવી ગુ. ૧૦
નારી બેઠી હુકમ કરતી, નાથ તેગના માનેરે;
વાર લાગશે વુજને પ્યારી, દર્શન કરવા જાને. ગરવી ગુજ. ૧૧
નારી કેહેતી શુ મુખર્થી હું, જાઉ દર્શન કાજરે;
તમને પરાણી સૂખ ન દીઠું. જાતાં આવે લાજ. ગરવી. ગુ. ૧૨
સૌને સારા શણગારોને, મારે જોયા કરવુંરે;
જાયો કરીશુ મન ફાવતુ નહીતો મારે મરવું. રવી ગુજ. ૧૩
રાંક નાથ બીચારા બી'તાં, નારી નાશી જાશેરે;
દેવુ કરીને દાબીના તો, ઘડાવિ લાવે ત્રાશે. ગરવી ગુજ. ૧૪
તેવી નારી નાથને કેહેતી, ધુપેલ નહી ઘરમાંહીરે;
કે'તા પેહેલા દોડે ચોટે, ઝટ લાવેછે ત્યાંહી. ગરવી ગુજ. ૧૫
ચોટલો વાળે નારા સારો, વાળે વાંકો અંબોડોરે;
નાથ બાચારો જો બોલતો, કરતી તે વરઘાડો. ગરવી. ૧૪
શોભે શણગારો તે સજતી, બાકી રેહેતું પાનરે;
કાયો તેમાં વધતો મુકી, નારી બને ગુલતાન. ગરવી ગુ. ૧૭
પતી તેનો જોયા કરતો, નારી દેખાય સારીરે;
બહાર જશેતો કેહેશે કોની, વહુ કેહેવાશે મારી. ગરવી ગુ. ૧૮
આવી રીતે કંપ ધારતાં, નારીને ઉશ્કેરેરે;

નારી આભળ ભડવા બનતા, મોકલતા તે તેડે. ગરવી ગુ ૧૯
શરીર ઉપર ખુશ્બોલ લગાવી, મુખ ચળકતુ રાખેરે;
કરિણી પેરે ધીમી ચાલી, ખરાબ શબ્દો ભાખે. ગરવી. ગુ. ૨૦
બજાર વચ્ચે થઈને જાયે, જુવાન સામે જોતીરે.
પાસે રાખે રૂમાલ સારો, મુખડુ તેથી લોતી. ગરવી ગુ. ૨૧
ઘણાક લોકો સામુ જુવે, ત્યારે ખુશી થાતીરે;
નેન કટાક્ષો સામાં મારી, કતરાતી તે જાતી. ગરવી ગુ. ૨૨
આંખ કેફમાં રેહેવા માટે, પાક વાંવીધના ખાતીરે;
નીરંકુશી વર્ત્તે નારી. ધીમા ગાયન ગાતી. ગરવી ગુજરાતે. ૨૩
મકલાતી મકલાતી ચાલે, બાંકુર કામા બનતીરે;
હર્ષ ઉરમાં ઝાઝો રાખી, મન પરાક્રમ ગણતી. ગરવી ગુ. ૨૪
દર્શનના તો બાહાનાં કાઢી, પ્યારા તરફેણ ફરતીરે;
ઘણા તોરમા જાયે પોતે. ભય મનમા નવ ધરતી. ગરવી ગુ. ૨૫
ઘણીવાર સુધી તે ઘરમાં પ્રીત બાજીથી ખેલેરે;
પ્યારાને તે ખુશી રાખવા, બીડી મુખમાં મેલે. ગરવી ગુ. ૨૬
પોતાના ઘરમાં હોયે તેમ, ખુશીથી ત્યા માહાલેરે;
પ્યારાની પાસે માગેતો, પ્યારો પૈસા આલે. ગરવી ગુજ. ૨૭
પૈસા લઈને ઘરમાં આવે, નાથ કશું નવ બોલેરે;
જો બોલેતો ધમકાવીને, છીદ્રજ તેનુ ખોલે. ગરવી ગુજ. ૨૮
કંથ તેમના સાંખો રેહેતા, હૈં હૈં કહ્યું છે અમથુંરે;
હસતાંમાં તું રીસ ચડાવછ, એમ બોલે બભથ્થુ. ગરવી ગુ. ૨૯
નારી સૌ શેઠાણી થાયે, ચાકર તો વર થાયે રે;

નારીની સામે બેસીને, ભાવજીયો તો ગાયે. ગરવી ગુજ. ૩૦
નારીને એમ લાડ લડાવે, અંકુશતો નવ રાખેરે;
ઘણુંકતો પરનારી ભેગી, ધુંટપણામાં નાખે. ગરવી ગુજ. ૩૧
ઘણાંક નારીને રીઝવતાં, પ્યારાં પ્યારી કરતારે;
ઢોંગ કરીને દુઃખી થાયતો, તેના દુઃખે મરતા. ગરવી. ગુ ૩૨
ખુબ સુરતી સૌ નારી માંને, નખળા નાથ ધાંચારારે;
નારી સૌ ત્યાં મોજ કરેછે, ઘરમાં આવે પ્યરા. ગરવી. ૩૩
ઘરમાં આવો બેસે ત્યારે, ઘણુંયે ખાતર કરતારે.
પાન પટીયો ખાવા આપો, ઘરમાંથી તે જાતાં. ગરવી ગુ. ૩૪
એવા લોકો ઘણા વસેછે, ધીક્ક તેના અવતારરે;
પૈસા લેવાની આશાએ, શીખવે કરતાં જાર. ગરવી ગુજ. ૩૫
સૌ નારી ઈશકમા ભારી, બીજુ નહીં કાંઈ કામરે;
બની ઠણી પ્યારા ઘેર જાયે. બેસે સારે ધામ. ગરવી ગુજ. ૩૬
ઘણુંક ઠામ આવું ચાલેછે, એક પ્યારી એક પ્યારોરે;
નાહાય તે નાત બાહારછે, મનમાં એવું ધારો. ગરવી ગુ. ૩૭
સાંજે સર્વે દર્શન કરવા, ટોળે ટોળાં જાતાંરે;
નરસઈજી આગળ આવીને, નેન કરેછે રાતા. ગરવી ગુ. ૩૮
સહવારે મંગળાના કરવા, ઘણી ઉમંગે આવેરે;
પ્યારાઓ પણ પુંઠે આવે, બાયદા સારા ફાવે. ગરવી ગુ. ૩૯
સહવારે શતલસ કરીને, સાંજે દર્શન થાયેરે;
તે બાહાનુ કાઢીને નારી, પ્યારાને ઘેર જાયે. ગરવી ગુ. ૪૦
એક એકથી ફક્કડ બનતા, એક એકથી તલપેરે;

ઍંઠથી અડીયાતાંને, અડતા જુઠી બપે. ગરબી ગુજ. ૪૧
... દેખો ચકુકા મારી, આલેછે જુવંતીરે;
સોભારીધ પત્ર કરતી, એવી એ ગુણવંતા !!! ગરબી ગુજ ૪૨
ગ્રાક સાથે પ્રિતિ કરવા, મધુર શબ્દો બોલેરે;
રસ વિનોદને તાળો દેતાં અંતરપડદો ખોલે. ગરબી ગુજ. ૪૩
આ નારીમાં હીમતભારી, બીક નહી લગારરે;
ચાચું કરે તે નીજ મનડાનું, કેહતાં નાચે પાર ગરબી ગુજ૦ ૪૪
સૌ કરેતે પેમા સારૂં, તે લોભે રો ફરતારે;
પૈસા સઘળા લેઇ લઇને, ભીખારી તે કરતી ગરબી ગુજ. ૪૫
વડોદરાની નારો બાંકો, ચાંનોદના પુનારીરે;
ડુભોઇનો ભખારી કરતી, નેન આંખનાં મારી ગર ગુજ. ૪૬
શીનોર, નાદોદ જંબુસરમાં, વ્યભીચાર અપારરે,
છોકરીચો છીનાળાં કરતી. જાણતી લાગે પાર ગરબી ગુજ. ૪૭
ગામડાંમાં ઝાઝુનહી આવું, શેહેરોમાં બહુ સાલેરે;
વીષયી નર નારી સરવે, ગર્વ પાચ્યા માહાલે, ગરબી ગુજ. ૪૮
અરે પાપીઓ ચંડાળોને, કુકર્મી સૌ નારરે;
મુવા પુઠળ ભોગવશો ને ખાશો જમના માર ગરબી ગુજ. ૪૯
જાર કર્મ એ સૌથી ભુંડુ, લેજો મન વીચારીરે;
દેશ સૌ ખરાબ થયોને. પડીયાંછે દુઃખ ભારી ગરબી ગુજ. ૫૦
ઓવાં આવાં કર્મ કરીને, સુખ ક્યાંથી ભોગવશોરે,
માટે સહુજી લેજો શાણા, વગર મોતે મરશો ગરબી ગુજ. ૫૧
આ છંદ જો છોડી દેશો, સુખી સૈ કો થાશોરે.

દુઃખો સર્વે દુર પળાશે, વળિ સ્વર્ગમાં જાશો ગરવી ગુર્જ
ઓજ શોખમાં ગરક થઈને થાતા નવ આનંદરે;
રૌરવ નર્કની વાટે જાશો, કહું છે પાનાચંદ ગરવી ગુર્જરાતે.

વડોદરના પુરૂષ વીશે.

બહુ શારસ વડોદરા શેહેર. લાલા બહુ રેહેતા;
વડોદરની લોકો બાંકા, વાંકા થઈને ફરતારે;
સારાં સારાં વસ્ત્ર પેહેરી, ઘોર કરમ તે કરતા લાલા બહુ. ૧
માથે વાંકી પાઘડી ઘાલી રેશમી ધોતી લાવેરે
જુઠા ઘડિ પાળો લટકાવી ભભકો બા'ર બતાવે-લાલા બહુ રેહેતા
શરીર શાપણુ લાલકરીને, રાતા મુખે ફરતારે
ઘણી જાતનો નીશો કરતા, મનમાં ગુમાન ધરતા-લાલ બહું રેહેત
રેશમી કોરની ધોતી પેહેરી- ધરતા નહિ કંઈ માજારે;
પગમા કસબી જોડા પેહેરી, મનમાં ધારે રાજ-લાલા બહુ રેહેતા
અંગરખા તસતસતા પેહેરી, બદન પેહેરી તંગીરે;
નાજુક કાયા દેખાડવાને, યુકિત કરે છે ભંગી. લાલા બહુ.
દર્શનનો તો બાહાનાં કાઢી, મંદીરોમાં જાયેરે.
નારી ઊપર તુટી પડીને, મનમાં ફુરજ થાયે લાલા બહુ.
મિત્રો સર્વ ભેગા થઈને, નાદાના દેખાડેરે.
મારામારી ત્યાં કરીને, મોહોટર્યા બરાડે લાલા બહું.
સારાં અત્તરસારાં તેલ, પૈસા ખરચી લાવેરે

એને કાપામાં છ ટી, સુગંધી બહુકાવે-લાલા બહુ રે
અનગી કપાળમાંને, ઊંપર રાતો ટીકો રે
કો મુછોમરડી રાખે મનમાં શોનીણીકો – લાલા બહુ રે
ઊંપર અતર લગાવી, વાળ ચળકતા રાખેરે
રમવા નારીઆગળ, ખરાબ શબ્દો ભાખે-લાલા બહું
ક લાલા પોતે બનના, કુદીને પગ ગેહુલે રે
પારીસાથે ખરાતોરમાં, પ્રીતબાજીયો ખેલે-લાલા બહુ રે
જુઠી જુઠી ગપો મારી, નારીને લલચાવેરે.
બીડી ખાઈ મુખ રાતુ કરના, જરૂ રગવું ભાવે. લાલા
સારી સારી ગીતબાનીનો. ગીઠ ઈ લાવી ગમતારે.
વળી બાગમાં જકૂત કરવા, રોફ મારીને જાતા. લાલા
સારો ઝીણો પોશાક પેહેરી, દર્શન કરવા જાયરે.
દેવ તણે દરવાજે બેસી, ત્યાં લાવણીઓ ગાય. લ લા બ
ઉઠાવી દે પઈસો રાધળો, ભોપાળુ ભાઇ કાઢે રે.
બાડીયોમાં રાફર મારી, નાક કુળનું વાઢે. લ લા બહું
નારીની મશ્કરીયો કરતા, પ્યારી પેઠે જાતારે.
આવી રીતે કર્મ કરીને, લાલા ખુશી થાતા. લાલા બહુ
ખરા તોરમાં તેઓ બોલે. ધંધાનાં નહી કામરે.
અંગવસ્ત્ર વોનાના સૌને ધીક્કારે તે કામ. લાલા બહુ.
આવી રીતે મોજ કરીને મનમાં થાતા રાજીરે.
ઘરમાં સૌને ભુખે મરે, ના હોય ખાવા ભાજી લાલા બહુ.
મા તેની દલાલાં કરતી, બેન છીનાળાં કરતીરે.
બઈ જો/એ તો ફકડ થાયે, વહુ હરાયું ચરતી. લાલા બહુ

ઘરમાં હોંડલા ફુરતી લડતાં. બહુર દેઠજી બનતારે.
હોણ હાધમાં તે ઉડાવી, ભીખારી થઈ ફરતા. લાલ
પાક ખાતા ગાંજો પીતા. ઇશકમાં મદમાતારે.
ન ફિકરાઇ થઈ પણે પીઠમાં, ડોળા રાખે રાતા. લાલા બહુ
દાવસ ગુમાવે મેનત શોખમાં. ઈશક ઈશક કરતારે.
રખારીની પ્રીતી કરીને, વગર મોતે મરતા. લાલા બહુ
પરણેલાને દુઃખ બહુ દેતા, રખારીને મઠલાવેરે.
નારીને રડતી મુકીને. માઠ ઈયો ઊડાવે. લાલા બહુ.
ઇશકમાંને રખ રાંગાં તો. ધંધા તો નહીં ગમતારે.
ધખા હોડો માન પખોડી, રખારી સંગે રમતા. લાલા બહુ.
રાડવાની જાતી છે નજી, જ્યાં જારૂતા પાયેરે.
રાંડ રંડવા ભેગા થઈને. તેના ઘરમાં જાયે. લાલા બહુ.
લોકો આવે નારી લાવે. નહી તો ગૌતે આણેરે.
ઘર ભાડાના પઈસા લેતા, રંગ ભોગ ત્યાં માણે લાલા બહુ.
લાલા જનમી ખરાબ ફરતા. કુટુંબ ભુખે મારેરે.
ઇશકમાં પૈસા ઊડાવી, દુઃખો લે છે ભારે. લલા બહુ.
પ્રથમ દુઃખનું મુળ જારૂ છે, જાણો તમો નરનારે
પા.ન.ચંદ મુખે કેહે છે, ભ્રષ્ટ થાશે તુજ મન લલા બહુ

વડ દરાના સ્રીસંપટને શીખામણ.

રાગદેશી વણઝારો.

આરજા કહુંછુ આપને. ભુલભાલીરે
તે ડેપ. ચતુરે લોગ મો પુર ાસરે. ૧

એતો તમારા ઓરાગાં. ભુલ ભાસીરે
અંતર ઉતારો વાત. આ પુર વાસીરે. ૨
ધર્મ ધારો તમો ધર્મ આ, ભુલ ભાસીરે;
નવ ચુકિ ચાલો ચલો ચલ આ પુર વાસીરે. ૩
શાને છે તમને ધડપા' ભુલ ભાસીરે.
પ્રિતે પોતે જે પરમેસ આ પુર વાસીરે. ૪
શા ઇચ્છા છે ઇશના ભુલ ભાસીરે.
તે ગંન ન લાવો કેમ, આ પુરવાસીરે. ૫
સુ પંથ મુકીને ચાલતા,ભુલ ભાસીરે;
કુ પંથે કરો ન વીવેક, આ પુર વાસીરે. ૬
જાણો જરૂર જાવું સૌને, ભુલ ભાસીરે;
મટે ગેલા મિથ્યા માન આ પુર વાસીરે. ૭
ધર્મ છોડી કરો કર્મને ભુલ ભાસીરે;
જરીએ ન વિચારો વાત આપુર વસારે. ૮
પ્રિત કરો પરનારની, ભુલ ભાસીરે;
છોડીને રૂડી ચાલ આપુર વાસીરે. ૯
ઘર ધંધે કરતા નથી. ભુલ ભાસીરે;
લત લાગી લાડી સાથ ,આપુર વાસીરે. ૧૦
આઠે પોહોર પર્મ પ્રીતથી ભુલ ભાસીરે;
કરો કાન્તા સથે કર્મ આપુર વાસીરે. ૧૧
બની બની બાંકા છેલડા, ભુલ ભાસીરે;
ફરો છો છોડી સુકૃત્ય આપુર વાસીરે, ૧૨
પૈસા બહુ ઉડાવતા, ભુલ ભાસીરે;

નાંખી કરતા અપાર, એ પુર વાસીરે. ૧૩
શરીર સારૂ તજવો ભુલ ભાસીરે;
પણ નઠારૂં છે પાર, એ પુર વાસીરે. ૧૪
અંતરમાં આપે જુઓ ભુલ ભાસીરે;
તે સુખ પામે નર, એ પુર વાસીરે. ૧૫
ધર્મશાસ્ત્રોની પ્રીતી રાખતા. ભુલ ભાસીરે;
કરો વીધ વીધના ઉપાય, એ પુર વાસીરે. ૧૬
રાગ રાગ ડુલાવતા. ભુલ ભાસીરે;
રહ્યા રેતા રંડી નિત્ય, એ પુર વાસીરે; ૧૭
વિદ્યા ભણવી ગમતી નથી. ભુલ ભાસીરે;
જેથી થાય સફળ અવતાર. એ પુર વાસીરે. ૧૮
આળસમાં ને ધશકમાં. ભુલ ભાસીરે;
જુઓ રાત દીવસ રમીરંગ, એ પુર વાસીરે. ૧૯
નીતીની રીતો મૂકી. ભુલ ભાસીરે.
જેથી જાણાવશો જગ જેર. એ પુર વાસીરે ૨૦
અધર્મ આપે આદરો; ભુલ ભાસીરે;
તારી જુઓ ના મનડા માંય, એ પુ વાસીરે. ૨૧
દેશની સ્થિતિ ના સ્થિર રતા. ભુલ ભાસીરે;
ધિક્ક ધિક્ક એરે અવતાર, એ પુર વાસીરે. ૨૨
શું થાયછે ને શું થશે ભુલ ભાસીરે;
તેનો મનમાં ના કરતા તોલ. એ પુર વાસીરે. ૨૩
દેશ ડુબ્યો આ આપણો, ભુલ ભાસીરે.

જરી જુઓ નહી ઊઘાડી આંખ, એ પુર વાસીરે ૨૪
માટે મેલો બધો મામલો, ભુલ ભારીરે,
આલો આજ રૂડી નીત પાર, એ પુર વાસીરે. ૨૫
સુખ સંપતી સાંપડે, ભુલ ભારીરે;
જેથી રાજી રહે રણછોડ એ પુરવાસી રે ૨૬
નજરે દીઠું તેવું મેં કહ્યું, ભુલ ભારીરે.
ખરેખરી છે આ વાત, એ પુર વાસીરે. ૨૭

વડોદરાની સ્ત્રીયોને શીખામણ.

ગચકો મચકો કાનેલી એ રાગ.

ઓ વડોદરાની બેનોરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
છે અથાક શકિત એનીરે ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
તમો રહેતાં પરની પ્રીતેરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરે;
કરો કર્મ ન કરતાં ચાતેરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો,
મનમાં કાંઇએ નવ લાવોરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
કરીં કર્મોને પાપી થાઓરે ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
પરપુરૂષ સાથે પ્રીતીરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
ધરો ન કંઇ મન ભીતીરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
તમો કામ કાજ રાઉ છોડારે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
રહો પ્રીતમશુ પ્રાન જોડીરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
કરો અનેક બાનાં જુઠાંરે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
નિજ પતીને મારો ઠુંઠારે, ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો;
નવ કોઇથી જરીએ ડરતારે ઇશ્વરથી કાંઇક ડરો,

(૧૬)

અંતે કુડાં કરમો કરતારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
કુળની મુક્તિ બધી લજારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
નવ રાખો રતી મન માજારે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડ[illegible]
દરશનના ફગીને બાનારે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
કરો જાર કર્મ નિત છાનારે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
નારી જુઓ ત્રિયાનાં મનમાંરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
ડરો ડરો તમારા ચિત્તમાંરે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
નવ ભણતાં કંઈક આવેરે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
પછી સાચી સુમતિ આવેરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
વિધ વિધના વાતે જાણોરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
જો ભણવે ઉલટ આણોરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
અતિ નીતી શાસ્ત્ર છે મેરુરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
ખરી મુક્તિ તેથી નવ ખોટુરે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
નીત કરો પતિના સેવારે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
ઈશ્વર આપે સુખ મોરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
પતિ પ્રાણ સમો પરમાણોરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો:
અતિ હેત નાથપર આણોરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
જો રાજી રેહેશે રવ માંરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
તો તમમાં નહીં રહે ખામીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
પણ જારૂ લાગે સારૂરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
બગડે સહુ તેથી તમારૂરે, ઈશ્વર કાંઈક ડરો;
તમો સમજી લેસો નારીરે, ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;
ધોનાસ દેકે દુઃખ ભારીરે ઈશ્વરથી કાંઈક ડરો;

